

MICKEY SPILLANE

ÖP BENİ
ÖLDÜRESİYE

BİR MIKE HAMMER ROMANI

POLİSİYE

İngilizce aslından çeviren
ASLI GÜL GÜRE

Mickey Spillane
ÖP BENİ
ÖLDÜRESİYE

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

1. basım : 2005

ISBN 975-07-0478-9

Kiss Me Deadly by Mickey Spillane

© E.P.I Dutton & Co., Inc., 1952. / Renewed by Mickey Spillane, 1980

Bu kitabın hakları Dutton, Penguin Putnam Inc /

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Can Yayınları, 2002

Mickey Spillane ÖP BENİ ÖLDÜRESİYE

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
AYŞE GÜL GÜRE

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

**MICKEY SPILLANE'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

KANUN BENİM / *roman*
KARANLIK YOL / *roman*
ÖLÜM TACİRİ / *roman*
ÖP BENİ ÖLDÜRESİYE / *roman*

Gerçek adı **Frank Morrison Spillane** olan **Mickey Spillane**, yazarlığa, 1930'larda çizgi roman dergilerine polisiye öykülerle başladı. Ama Spillane'i ve yarattığı Mike Hammer karakterini dünyaya tanıtan 1947'de yazdığı *Kanun Benim* adlı ilk Mike Hammer romanı oldu. Bu kitabın geniş okur kitlelerince beğenilmesi üzerine, Hammer dizisi birbiri ardı ısrarla yayınlanmaya başladı. "İnsanlar bir kitabı ortasına gelmek için değil, sonuna gelmek için okurlar. O yüzden kitabın en can alıcı yeri sonu olmalıdır. Ben yazacağım kitapların önce sonunu tasarlarım, sonra o sona varacak yolu izlerim," diyen Spillane'in başta *Öp Beni Öldürseye* olmak üzere, romanlarından çoğu beyazperdeye de uyarlandı. 1962'de çevrilen *Kız Avcuları* adlı filmde Hammer rolünü de Spillane üstlendi. Spillane, ülkemizde de çok beğenilmiş olan Komiser Colombo dizisinin senaryolarını da yazdı.

Ayşe Gül Güre, 1940 yılında İstanbul'da doğdu. 1961'de Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirdikten sonra Lausanne Hukuk Fakültesi'nde okudu. Amerikan Neşriyatı Bürosu, TATKO gibi şirketlerde idari sekreter olarak çalıştığı 1969-1980 yılları arasında Marmara Kitapçılık firmasını kurarak 'mail-order' yöntemiyle kitap ithalat ve ihracatı da yaptı. İngilizce ve Fransızca bilen çevirmen, 1980 yılından beri Bodrum Türkbükü'nde yaşıyor.

FARLARIN ışığında tek gördüğüm şey, kollarını ko-
ca bir kukla gibi çırpıp duran kadın oldu. Salladığım
küfür arabanın içinde yankılanıp kulaklarımda öttü çın
çın. Direksiyona asıldığım gibi sağa sürdüm arabayı; ar-
ka taraf kaymaya başlayınca da gazı kökleyip düzelttim.
Arabanın kıcı balık kuyruğu gibi yalpalarken yol kenarındaki yamaca bindirmeme ramak kalmıştı. Frenler pençelerini toprak bankete geçirdi ve araba yeniden asfaltta dönüp zıncı diye durdu.

Nasıl olduysa yolun ortasındaki bebeğin çevresinde bir yarım daire çizmeyi başarmıştım. Kenara çekileceğine farların önünde dikilmeyi yeğlediği için Azrail'den birkaç saniyeliğine izin almıştı bu hatun kişi. Oturduğum yerde zangır zangır titriyordum. Ağzımdan düşüp pantolonumda yanık deliği açmış olan izmariti pencereden dışarıya fırlattım. Arabanın içi duman duman yanık lastik ve balata kokusuyla dolmuştu. Düldülümden fırlayıp parmaklarımı gırtlığına doladığımda hazırlıklı olayım diye bu kuşbeyinli kaltağa söylemek istediğim her şeyi şimdiden aklımdan geçiriyordum birer birer.

Tek yapabildiğim de bu oldu. Yosma göz açıp kapayanaya kadar düldülün kapısını açıp yanımdaki koltuğa kurulmuş, kapıyı güm diye kapatarak, "Sağ olun beyefendi," deyivermişti.

Yavaş ol, oğlum Mike, yavaş. Karı kaçığın biri. Hemen üstüne varma. Daha sırası değil. Önce derin bir soluk al, sonra yavaşça ver dışarı. Ondan sonra onu dışarı

çıkartıp kaputun üstüne yatırarak, aklını başına getirene dek sopayı basabilirsin. Sonra da kışına bir tekme atıp eve kadar yürüsün diye yolda bırakırsın, olur biter.

Bir sigara almak için elimi paketime uzattım, ama o benden önce davranıp bir sigara aldı paketten. İşte o zaman fark ettim ellerinin benimkiler kadar titrediğini. İlk önce onun sigarasını, sonra da kendiminkini yaktım çakmağımla. “Salak mısın sen?” dedim dişlerimin arasından.

“Sanırım epeyce.”

Gerimizdeki dönemeçte araba farları belirdi tam o sırada. Kadının gözleri hızla arkaya gidip geldi. Gözlerinde bir kaygı ışığı yanıp söndü bir anlığına. “Bütün gece burada mı oturacağız, beyim?”

“Ne yapacağıma karar veremedim. Seni şuradaki uçurumdan atıp atmamayı düşünüyordum.”

Arkadaki arabanın farları ilk önce arka cama vurup düldülün içini aydınlattı, sonra da yolu ışığa boğdu yanımdan geçip giderken. O kısa sürede alıcı gözle baktığım hatunun hiçbir ifade taşımayan yüzü donup kalmıştı sanki. Ve ancak bizi sollayan arabanın stop lambaları ile rideki dönemeçte kaybolduktan sonra soluğunu koyverip arkasına yaslandı bebek.

Hoş bir yavru sayılabilirdi, ama yüzü güzelden çok ilginçti denebilir. İri gözler, kocaman bir ağız, erimiş tereyağ gibi omuzlara dökülen saçlar. Belinden bağlanmış bir trençkot giymiş. Düşlerde aniden beliren şeyler gibi birdenbire yolumun üstüne çıkiverişini anımsadım. Bir Viking kadını. Kafayı yemiş, delibozuk bir Viking kadını.

Stop etmiş motoru çalıştırdım; usul usul vites değiştirdim; ve kafam yeniden çalışmaya başlayınca kadar sınıksız sarıldım direksiyona. Kazalar herkesin başına gelebilir. Dağ yolunda yüz kilometre hızla uçarken her an böyle bir şey olabileceğini bekler tabii insan; ama tam bir dönemeçten çıkarken çılgın bir Viking kadınının karan-

lıklardan önünüze fırlayacağını da hesap etmezsiniz doğal olarak. “Buraya nasıl geldin?” diye sordum.

“Nasıl geldime benziyor?”

“Kapı dışarı atılmışsındır.” Yan gözle yavruya baktım. Yılan dili gibi kıvrak diliyle dudaklarını yaladı haspa şöyle bir. “Gezmeye çıkmak için yanlış erkeği seçmiş olmalısın.”

“Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum.”

“Bana çektiğin numarayı çekmeye devam edersen bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak, bunu böylece billesin. Yolun kenarındaki kayalarda bir çıkartma olmana ramak kalmıştı.”

“Öğüdüne teşekkürler,” dedi alaycı alaycı. “Bundan sonra daha dikkatli olurum.”

“Arabamın radyatörüne yapışmaya kalkmadıkça ne yapacağın umurumda değil.”

Sigarasından bir nefes çekip dumanı ön cama üfle-di. “Bak, beni aldığın için sağ ol,” dedi. “Ödünü patlattığım için özür dilerim, ama sence sakıncası yoksa çeneni kapa ve beni bir kente kadar götür ya da arabadan indir.”

Sırtıverdim. Bunları söyleyecek kadar cesur olan bir kadın, onu dağ başında arabadan atacak herifin canına okurdu. “Tamam, bebek,” dedim. “Özür dileme sırası bende. Bu dağ başı, insanın yolda kalabileceği en kötü yerlerden biri. Sanırım ben de olsam aynı şeyi yapardım. Yani hemen hemen aynı şeyi. Nereye gitmek istiyorsun?”

“Sen nereye gidiyordun?”

“New York’a.”

“Tamam. Ben de oraya giderim öyleyse.”

“Orası koskoca bir kent, yavrum. New York’un nere-sine gitmek istiyorsan söyle, seni oraya bırakırım.”

Gözleri buz kesiverdi kadının. Yüzüne yine donuk bir ifade gelmişti. “Bir metro durağına,” dedi. “İlk önü-müze çıkan durak olur.”

Ses tonu yüzümdeki sırtışı silmeye yetmişti. Döne-

meci dönüp düze çıkınca hırsıyla kökledim gaz pedalını. “Tecavüz budalası karı,” diye tısladım dişlerimin arasından. “Sen erkeklerin hepsi aynı mıdır sanıyorsun?”

“Ben...”

“Kapa çeneni.”

Kadının bana bakmakta olduğunu seziyordum. Gözlerini ne zaman yüzümden ayırıp kucağına indirdiğinin, ne zaman yeniden bana çevirdiğinin farkındaydım. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı, sonra yeniden kapatıp yüzünü pencerenin ardındaki karanlığa çevirerek bir eliyle usulca gözlerini sildi. Bırak ağlasın. Biraz nazik olmayı öğrenir belki.

Arkamızdan bir araba yaklaşıyordu. Onu ilk fark eden çılgın Vikingim oldu ve araba yanımızdan geçip gidene kadar sımsıkı arkasına yaslanıp put gibi oturdu. Araba yanımızdan hızla geçerek, stop lambaları ilerimizdeki yerleşim merkezinin ışıkları arasına karışıp gözden kaybolana dek hızla uzaklaştı bizden yokuş aşağı.

Düldülün lastiklerini öttüre öttüre aldığım bir dönemeçte, oturduğu yerde kayarak benimle omuz omuza geldi Viking taşbebeği; ve omzu omzuma değer değmez de hemen torpidoya tutunup geri çekti kendini ve araba dönemeçten çıkıp düzeline de yine kendi köşesine çekildi hemen. Dönüp ona baktım. Yüzünde buz gibi bir ifade, gözlerini dikmiş pencereden dışarıya bakıyordu.

Kasabaya varınca hızımı önce 80, sonra 55 kilometreye indirip arabayı o hızla sürmeye devam ettim. Yol kenarındaki işaret levhasında HANAFIELD, NÜFUS 3600, HIZ LİMİTİ 40 KM yazıyordu. Yolun ilerisinde bir kırmızı ışığın yanıp söndüğünü görerek frene bastım. Yolun ortasında duran bir trafik arabasının yanında iki polis memuru gelip geçen arabalarda trafik kontrolü yapıyorlardı. Az önce bizi sollayıp geçen araba kontrol noktasından yeni ayrılıyordu. Memurlardan biri elindeki feneri sallayarak durmamı işaret etti.

Bela kokusu. Kuru buzun yüzeyindeki pus gibi. Ko-

kusunu alamazsınız ama görürsünüz; taşım taşım kaynayıp her şeyin çevresini sarmasını izlersiniz ve içindeki o korkunç büzüşmüşlüğü gücü altında bir şeylerin pek yakında çatlayıp parçalanacağını bilirsiniz. Göz ucuyla yanımdaki yavruya baktım. Kazık gibi kımıldamadan oturan genç kadının dudakları öylesine gerilmişti ki dişleri görünüyor, boğazında sıkışıp kalmış bir çığlık her an zincirinden boşanıverecekmişe benziyordu.

Polisin önüne gelmeyi beklemeden kafamı pencereden çıkartıp elindeki fenerin ışık çemberinin içine soktum. Adam fenerin ışığını yüzümden çekti. “Hayrola, memur bey, bir şey mi var?” diye sordum aynasıza.

Kasketini başının gerisine itmiş olan memurun ağzından bir sigara sallanıyor, elini kovboy tarzı belinde taşıdığı silahının kabzasına yakın tutuyordu. “Nereden geliyorsun, ahbap?” diye sordu.

İşte gerçek bir polis! Bu göreve atanmak için ne kadar ödedi acaba, diye geçirdim içimden bir anlığına. “Albany’den geliyorum, memur bey. Ne var, ne oldu?”

“Yolda birini gördünüz mü? Otostop yapan birini?”

Yanıt vermeye fırsat bulamadan genç kadının elini elimin üstünde hissettim. Sıcacık parmakları beklenmedik bir telaş ve gerginlikle elimi sıktı bir anda; sonra eli elimi kendine çekip trençkotunun altına sokuverdi. Çıplak teninin pürüzsüz yuvarlaklığını hissettim avuçlarımda. Bu dokunuşla bir anda geriliveren parmaklarımın kasılışını yanlış yorumlayıp kararsızlık geçirdiğimi sandı hatun kişi ve elinin akan su gibi kıvrak bir hareketiyle kolumu dirseğe yakın bir yerinden yakalayıp çekerek elimi bedeninin anlamı hiç de başka şeye yorulmamacak bir bölgesine kaydırды ve bacaklarını birleştirerek elimi oraya sıkıştırıp hareketinin anlamını daha da bir pekiştirdi.

“Hiçbir şey görmedim, memur bey. Karımla ben bütün yol boyunca uyanıktık. Eğer yolda biri olsaydı, onu görürdük. Belki bizden önce geçmişlerdir.”

MICKEY SPILLANE

ÖP BENİ ÖLDÜRESİYE

Mike Hammer: en yürekli, en çılgın, en zeki, en çapkın, en bıçkın, en maço özel dedektif. **Mickey Spillane**'in yarattığı, ama yazarından çok daha ünlü olan bu roman kahramanının serüvenleri, dizinin ilk kitabı olan *Kanun Benim*'den bu yana tüm dünya okurları tarafından merakla, heyecanla izleniyor. *Öp Beni Öldüresiye*, bakmaya kıyamayacağımız kadar güzel, seksi, ama bir o kadar ölümcül sarışınların, yeraltı dünyasındaki acımasız patronların ve gaddar tetikçilerin entrikalarıyla örülü bir roman. *Mike Hammer*'in, bu entrikalar labirentinin çıkmazlarında o ünlü bıçkınlığıyla nasıl çalım attığını bir solukta okuyacağınıza inanıyoruz. Filmi de çekilmiş olan *Öp Beni Öldüresiye*, soluk kesen bir polisiye öykü olmanın yanı sıra, Amerikan yeraltı dünyasının sırlarını, yeraltından yer üstündeki üst düzey yöneticilere uzanan ilişkiler ağını da gözler önüne seriyor.

Kapaktaki fotoğraf: HERIBERT BREHM

ISBN 975-07-0478-9

9 789750 704789

<http://www.canyayinlari.com>